

בית משפט השלום בירושלים

11.07.2010

בפני כב' השופט ארנון דראל

התובע

שחר נוביק

ע"י ב"כ עו"ד [REDACTED]

בנגיין :

נגד

הנתבעת

מחמוד דחלה

ע"י ב"כ עו"ד [REDACTED]

פסק דין

מבוא

1. התובע, יליד 29.10.69, נפגע בתאונת דרכים שארעה ביום 10.9.04. בעת התאונה נהג התובע על אופנוע והחליק. בכתב התביעה טוען התובע כי נחבל בכל גופו ובפרט בכתף ימין, שורש כף יד שמאל, ברך ימין, הראש והאף.
2. בהסכמת הצדדים נבדק התובע על ידי ד"ר ע' פיזר, מומחה רפואי בתחום האורתופדיה. ד"ר פיזר נתן חוות דעת וקבע נכות בגובה של 19% עבור הפגיעה בברך ימין אך ציין כי אין עדות לפגיעה בברך שמאל בתאונה הנדונה.
3. לאחר קבלת חוות הדעת, ביום 29.1.08, הודיע התובע כי הוא חולק על מה שקבע המומחה, טוען כי נגרמו לו פגיעה ומגימה גם בברך השמאלית ומבקש כי בית המשפט יורה על הבאת ראיות. בהמשך לכך הוגשו תצהירי עדות ראשית של התובע, אשתו ושל מי שהיה מעסיקו. הנתבעת הודיעה כי לא תביא ראיות. התובע ביקש כי ד"ר פיזר יחוזה דעתו באשר לנכות שנתרה לו בברך שמאל. על אף עמדתו של המומחה כי זו אינה קשורה לתאונה ד"ר פיזר ערך לתובע בדיקה נוספת והעריך נכות נוספת של 15% עבור ברך שמאל.
4. ההכרעה בתובענה מחייבת אפוא בחינה של השאלה האם יש לייחס את הנכות שנתרה לתובע בברך שמאל לתאונת הדרכים או שרק הנכות בברך ימין נקשרת אליה. כפועל יוצא מכך נובעת גם שומת הפיצוי המושפעת מגובה הנכות הכוללת שנתרה לתובע.

בית משפט השלום בירושלים

11.07.2010

בפני כב' השופט ארנון דראל

האם התובע נפגע בברך שמאל בתאונת הדרכים

5. כאמור קיימת בין הצדדים מחלוקת עובדתית בשאלה האם ארעה פגיעה גם בברך שמאל בתאונה. התובע טוען בתצהיר כי בעת התאונה החליק ונפל על צד שמאל ונפגע ברגל שמאל, בברך שמאל ובברך ימין וכי באופן שבו נפל לא יכול היה להיפגע בברך אחת. הוא ער לכך שבמסמכים הרפואיים לא מופיעות תלונות על ברך שמאל ומסביר זאת בכך ש'התרכזו בנוק שנגרם לברך הימנית, שהתנפחה מאוד' אך ברור לו כי נגרם לו נזק בתאונה גם בברך השמאלית.
6. עוד הוא מספר כי אינו אדם שנוטה להתלונן ולפנות לטיפולים בתדירות גבוהה אלא לחיות את חייו. הוא זוכר כי בעת שעבר ארטרוסקופיה אצל ד"ר פרנקל הוא התלונן על הברך שמאלית וד"ר פרנקל הציע לו לעבור ארטרוסקופיה גם בברך השמאלית ולא רק בברך הימנית. כאשר ראה את חוות הדעת של ד"ר פיזור הוא שב ופנה לד"ר פרנקל בעניין זה. הוא מדגיש בתצהירו כי נפגע בתאונה גם בברך השמאלית.
7. בחקירתו הנגדית אמר התובע כי בתאונה החליק ונפל מתאופנוע על צד שמאל (עמ' 13, ש' 23-24). הוא עמד על כך שנחבל גם ברגל שמאל וכי רגל זו נכנסה מתחת לאופנוע. הוא הוסיף כי דחף את עצמו שמאלה מהכביש כדי להרים את האופנוע ולצאת מתחתיו ושם כנראה נפגע בכל הפגיעות האחרות (עמ' 14, ש' 8-12) אך הוא לא ידע להשיב בוודאות מה בדיוק אירע. עוד נשאל התובע האם כאבה לו רגל שמאל וחשיב כי 'כאבה לי ברך שמאל' (עמ' 15, ש' 13-14). הוא לא זכר מה כאב לו יותר – האף או רגל שמאל ולא יכול היה להשיב מה כאב יותר בהשוואה בין השפשוף בכתף לבין רגל שמאל (עמ' 15, ש' 17-20).
8. התובע נשאל באופן מפורש בחקירה מדוע אין זכר במסמכים לתלונה על רגל שמאל וחשיב 'אתה שואל אותי שאלה שאני לא יכול לענות לך. אני לא כתבתי' (עמ' 16, ש' 8-9). הוא התבקש להבהיר האם התלונן על ברך שמאל והתלונה לא נכתבה או שלא התלונן. הוא עמד על כך שהתלונן גם על ברך שמאל (עמ' 16, ש' 13). בתשובה לשאלה האם התלונות לא נרשמו הוא השיב 'אני לא יודע, אם אתה אומר שאין זכר כנראה לא נרשמו' (עמ' 16, ש' 15). הוא שב ונשאל האם מההזדמנות הראשונה כשהגיע למפגש עם רופאים הוא הוכיר את הפגיעה בברך שמאל אך הדברים לא תועדו והשיב 'אני בטוח שהתלוננתי גם על ברך שמאל, אבל פי כמה וכמה על ברך ימין' (עמ' 16, ש' 18) וכי הראה לרופא במיון ששאל אותו איפה נפגע את כל נקודות הפגיעה וגם את ברך שמאל (עמ' 16, ש' 20).

בית משפט השלום בירושלים

11.07.2010

9. עוד התבקש התובע להתייחס לרישום שערך בשנת 2007 ד"ר פרנקל (מסמך 41 בנספחים לתצהיר התובע). הוא אמר כי פנה לד"ר פרנקל כדי שהרופא יכתוב את מה שאמר בביקור הראשון שלי אצלו... באותה בדיקה כאשר בדק לי את הברכיים, הוא בדק לי את שתי הברכיים, הוא ציין שיש פגיעה בברך שמאל שצריך לטפל גם בה אך הדחוף הוא ברך ימין (עמ' 18, ש' 4-1). הוא אישר כי הוא יודע שלא כך כתב ד"ר פרנקל במכתב.
10. עניין נוסף שעלה במסגרת החקירה הנגדית נוגע לרישום שנרשם על ידי ד"ר פיזר, המומחה מטעם בית המשפט, בעת שהתובע נבדק על ידו. ד"ר פיזר מציין תיאור מפי התובע על אירוע שבו הרים מוניטור וחש כאבים בברך שמאל – שבועיים לפני המועד שבו נבדק על ידי ד"ר פיזר בשנת 2007. התובע טען כי אין מדובר באירוע תאונתי אלא בהרמת משהו כבד שגרמה לכאב גב (עמ' 19, ש' 18). תיאור הדברים מפי התובע היה כי הציג מצב שגרתי של כאב לאחר הרמת מוניטורים ולא אירוע נקודתי (עמ' 19, ש' 29-30) אך בהמשך כאשר עומת עם האופן שבו נכתבים הדברים על ידי ד"ר פיזר כמתארים אירוע נקודתי הוא השיב 'יכול להיות שזה מה שקרה' (עמ' 20, ש' 6) ובחמשוך יכול להיות שזה מה שאמרתי לך' (עמ' 20, ש' 12).
11. הנתבעת מצדה נסמכת על הרשומה הרפואית ממנה עולה כי לא הייתה כל תלונה על פגיעה בברך שמאל. העדר ההתייחסות לכך אינו נלמד רק מהמסמכים שהיו בתחילת הדרך אלא מהמסמכים רבים המאוחרים לתאונה. עוד עולה כי גם כאשר פנה התובע לאורטופדים (ד"ר קאופמן וד"ר פרנקל) לא מוזכרת ברישום שערכו פגיעה בברך שמאל או כאבים והדבר הופיע לראשונה רק לאחר שנבדק על ידי המומחה וזה ציין כי מצא נזק בברך שמאל אך שלל את הקשר בינו לבין התאונה.
12. עוד נסמכת הנתבעת על טופס ההודעה על התאונה שנמסרה לה (2/2) שבו הפנה התובע בתיאור הפגיעה לכתב התביעה. בכתב התביעה, כאמור, מתוארים מספר איברים שבחסם נפגע אך ברך שמאל אינה נמנית עליהם.
13. המומחה עצמו התבקש להתייחס לאפשרות כי בעת התאונה ובסמוך לאחריה התרכזו התלונות בברך הימנית וביתר איברי הגוף וכי למרות שהתובע נפגע בברך שמאל לא הדגיש זאת בתלונותיו. תשובת המומחה הייתה 'לא בנתוני הפגיעה הנדונה היות וכיון שברך ימין נפגעה סביר שהעומס המוטל על ברך שמאל יחמיר את הביטוי של כל פגיעה בברך זו' (תשובה לשאלה 6). עוד כתב המומחה כי אף שאפשרי כי רישום התלונות של התובע לאחר התאונה היה לא מדויק ונשמט רישום בנוגע לברך השמאלית הדבר אינו

בית משפט השלום בירושלים

11.07.2010

בפני כב' השופט ארנון דראל

([REDACTED])

סביר. לדבריו קיים רישום מפורט על ידי מספר רופאים ובהם מומחים לאורטופדיה העוסקים בחבלת ברכיים (ד"ר קאופמן וד"ר פרנקל) (תשובה לשאלה 5).

14. כאמור, גם ד"ר פרנקל, שהתבקש על ידי התובע בדיעבד להתייחס לפגיעה בברך, שאותה אבחן לפי טענת התובע עוד בסמוך לתאונה בשנת 2004, היה זהיר בדברים שכתב. בניגוד למה שניתן היה לסבור כי יאמת את טענת התובע כי ברך שמאל נפגעה בתאונה, נבדקה על ידו בסמוך לאחר מכן ואף המליץ על ניתוח בברך זו הוא כתב: **לדבריו**, בחבלה הנ"ל נפגעה גם ברך שמאל ומאז סובל מכאב... בבדיקתי מיום 4.9.07 -... במסמך אין כל אישור לטענה כי הברך נבדקה בשנת 2004 לאחר התאונה או כי הייתה תלונה בפני ד"ר פרנקל על בניה בברך שמאל עוד באותו שלב, כפי שהדבר אף עולה מהמסמכים שנערכו על ידי ד"ר פרנקל בזמן אמת.

15. בסיכומיו מבקש התובע לסמוך על עדותו ועל עדות אשתו, שהעידה על הדברים שנאמרו על ידי ד"ר פרנקל. עוד הוא מבקש ללמוד מכך שלא נמצא תיעוד לפגיעה קודמת, ממהות הפגיעה – קרע ברצועה – המלמדת על פגיעה כתוצאה מטראומה ולא על משהו ספונטאני ועל כך שהדברים מתיישבים עם תלונות התובע. הוא מבקש שלא לראותו אחראי לכך שהרופאים לא רשמו את כל התלונות שלו. באשר להפנייה למ/2 מצוין בא כוח התובע כי ההפנייה לכתב התביעה נעשתה בהיסח הדעת וכי בעת שניסח את כתב התביעה לא ידע בא כוח התובע שיש פגיעה בברך.

16. עמדת הנתבעת היא כי אין לסמוך על עדות התובע ועל דברי אשתו. היא סבורה כי עדותו של התובע לא הייתה מהימנה בעניין זה והיא מפנה לסתירה שיש בין האמור בתצהיר לבין מה שנאמר בעדות בבית המשפט, חוסר ההגיון בכך ששורה ארוכה של רופאים ובהם אורטופדים מומחים לא ציינו קיום תלונה על ברך שמאל ומציאת ממצאים – במיוחד כאשר הרופאים מתייחסים לאיברי גוף אחרים שנפגעו ומפרטים אותם, חוסר ההיתכנות שפגיעה מסוג זה, על השלכותיה, כפי שצוין ד"ר פיזור, לא תעלה בתיעוד הרפואי משך זמן כה ממושך והאירוע הנוסף, שבו מוזכר כאב בברך, שאירע שבועיים לפני הבדיקה אצל ד"ר פיזור.

17. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים הגעתי למסקנה כי התובע לא עמד בנטל להראות כי מקור הפגיעה בברך שמאל הוא בתאונת הדרכים נשוא התביעה וזאת מהנימוקים שפירט בא כוח הנתבעת בסיכומיו. למעלה מן הצורך אתייחס בקצרה למספר נקודות:

א. היה שוני מסוים בגרסאות השונות שמסר התובע. בעוד שמהאמור בסעיף 7 לתצהירו ניתן להבין כי היעדר הרישום על תלונות בברך שמאל נובע מכך שהתובע

בית משפט השלום בירושלים

11.07.2010

בפני כב' השופט ארנון דראל

עצמו התרכו בנוק שגורם לברך ימין – ולכן לא התלונן – הרי שמתוך עדותו בבית המשפט נלמד כי הוא אכן התלונן אך הדברים לא נרשמו. פער זה בגרסאות מקשה על קבלת עמדת התובע שבעניין זה הייתה בגדר עדות יחידה של בעל דין (השווה סעיף 54 לפקודת הראיות). בעניין זה מקובלת עלי טענת בא כוח הנתבעת באשר לרושם שהתקבל מתשובות התובע לשאלות בעניין זה והדברים מופיעים בפרוטוקול.

ב. כך או אחרת אני מתקשה לקבל ששורה של רופאים שבדקו את התובע לאורך יותר משנתיים ובהם רופאים שנתנו דעתם באופן מובהק לברך ימין לא התייחסו לתלונה שהעלה על ברך שמאל או לממצא שניתן למצוא בבדיקה. יובהר המדובר ברופאים מומחים ובהם ד"ר אורי פרנקל וד"ר שי קאופמן והדעת נותנת כי מקום בו הייתה מועלית תלונה על ברך שמאל בפני אחד משניהם היה הדבר בא לידי ביטוי. עוד מדובר בפרק זמן ארוך ובמספר רופאים שכולם לא התייחסו לתלונות שעליהן התלונן התובע.

ג. חיזוק לכך ניתן למצוא בעמדתו של ד"ר פיזור כפי שפורטה לעיל ולפיה ככל שהייתה חבלה בברך שמאל בתאונה לא ניתן היה שלא להבחין בהשלכותיה בחלוף זמן קצר.

ד. החסבר שנתן התובע לרישום שערך ד"ר פיזור ולפיו ישבועיים לפני ביקורו הנוכחי הרים מוניטור כבד וחש כאב בברך שמאל הנמשך עד היום. היה רחוק מלשכנע.

ה. איני סבור כי הונחה תשתית מספקת לטענה כי החבלה בברך ימין תואמת את תיאור התובע לגבי האופן בו התרחשה התאונה וכי ניתן להסיק מכך, לאור כל האמור לעיל, את שהתובע טוען לו כי מקור החבלה בתאונה.

ו. עניין הפגיעה בברך שמאל אף לא נזכר בכתב התביעה שהוגש בשנת 2006.

הנכות הרפואית

18. ד"ר פיזור קבע לתובע נכות בגובה של 19% עבור ברך ימין. הוא מצא כי התובע סובל מאי יציבות בברך, חש כאבים ונפיחות לאחר מאמץ. הממצאים בבדיקה הקלינית נתמכו גם בתיאור הפרוצדורות שעבר התובע בברך. התובע מבקש לראות בנכות כבעלת משמעות תפקודית מלאה והנתבעת סבורה כי מדובר בשתי נכויות באותו מקום שיש חפיפה כזו או אחרת ביניהן.

בית משפט השלום בירושלים

11.07.2010

בפני כב' השופט ארנון דראל

הנזק
הנזק הלא ממוני

19. אני מוסק לתובע פיצוי על פי אחוזי הנכות שנקבעו, בניכוי גיל ובתוספת ריבית מיום התאונה. הסכום המתקבל הוא במיעוט 36,000 ש"ח.

הפסד השתכרות וגריעה מכוסר השתכרות

20. התובע הוא בעל עסק עצמאי – מעבדת תיקונים בתחום האלקטרוניקה. הוא מתאר כי לפני התאונה היה פעיל ועסק גם בעבודה גופנית, התקין מסכי נעק לצפיה וביצע מטלות שונות ומגוונות. לדבריו לאחר התאונה הוא מתקשה בביצוע אותן המטלות והוא נזר בדודה של אשתו המבצע את העבודות הכרוכות בטיפול, עליה וירידה. הוא מוסיף כי לא שמר את החשבונות של מי שגור לו וטוען כי נמנע מלקבל עבודות למרות העזרה.

21. לתצהיר צירף התובע דו"חות שומה על הכנסותיו. הוא הגיש בנוסף מסמכים מעודכנים בנוגע להכנסות (ת/1 – ת/3). מתוך המסמכים עולה כי ההכנסות היו:

שנה	מחזור שנתי	הכנסה
2000	187,976	138,849
2001	236,722	176,103
2002	267,308	183,879
2003	328,896	223,885
2004	344,558	256,746
2005	409,857	282,220
2006	645,615	333,873
2007	545,035	249,928
2008	644,450	328,806
2009	328,833	159,603

22. לטענת התובע יכול היה להשתכר שכר גבוה יותר אך נמנע מכך בשל ויתור על התקנות מערכות בתנאי חוץ.

23. בחקירה הנגדית תאר התובע כי הוא מתעסק בתיקון מצלמות מקצועיות ומכשירים רפואיים וכן בכתיבת תוכנה (עמ' 7, ש' 17). חלק מהעבודה מבוצע במעבדה וחלק כולל יציאה אל מחוץ למקום העסק לטיפול במערכות ממוחשבות או תיקון ציוד רפואי (עמ' 17).

בית משפט השלום בירושלים

11.07.2010

בפני כב' השופט ארנון דראל

- 8, ש' 14). הוא עובד משך חמישה ימים בשבוע משך 8-9 שעות במוצעי (עמ' 8, ש' 17). הוא הוסיף כי מי ששוכר עמו את המקום במשותף, חיים סבג, נעזר בו (עמ' 7, ש' 23). גם באשר לחברו, אודי גלברמן, אמר התובע כי האחרון נסתייע בו במתרון בעיות מסובכות שאינו מצליח להתמודד עימן (עמ' 8, ש' 27, עמ' 9, ש' 1). התובע טען כי חלק גדול מעבודתו מתבצע בעמידה (עמ' 10, ש' 9).
24. בהתייחס לשאלה מדוע פחתו הכנסותיו בשנת 2009 הסביר התובע כי המצלמות הפכו זולות יותר ולכן נטיית האנשים הייתה לזרוק אותן ולא לתקן כאשר התקלקלו (עמ' 10, ש' 22-29). התובע נדרש גם לשאלת ההפסקה בביצוע התקנת מסכי ענק ותאר כי התקין מסכים כאלה מספר פעמים לפני התאונה אך מדובר בעבודה שמשביחה אותו מעבודות אחרות משך מספר ימים (עמ' 12, ש' 6-7).
25. אהוד גלברמן שהעסיק את התובע בשנים 1995-1996 עד שהתובע פתח עסק עצמאי מתאר כי התובע עבוד בתיקון טלוויזיות, התקנות מערכות תקשורת – עבודה הדורשת מאמץ פיזי והרמת ציוד כבד. מאז התאונה, כך הוא טוען, התובע אינו מסוגל להרים דברים כבדים ולעשות התקנות או כל דבר שדורש מאמץ פיזי רב ובמקום שהוא נעזר לו כמו פעם התובע הוא זה שנוקק לעזרה. לדבריו התובע ויתר על חלק מהעבודות המופנות אליו.
26. בחקירתו בבית המשפט הוא תאר את התובע כמי שיש לו כוח פיזי נדיר (עמ' 2, ש' 4). הוא אישר כי בשנתיים שלוש האחרונות יש ירידה בחיקף התיקונים של מכשירים שכן אנשים נוטים להעדיף רכישת מכשיר חדש על פני תיקון הישן אך בירושלים עדיין מתקנים (עמ' 2, ש' 13-17).
27. בסיכומיו הסכים התובע כי קיים קושי עם הוכחת הפסדים בעבר למועט בשנת 2009 שבה חלה צניחה בהכנסותיו. הוא הסביר זאת בכך שבשנים שלפני כן הצליח לנסות הסבה של עיסוקו לכוה שבו הנכות משפיעה פחות ולכן הכנסותיו לא נפגעו ואולם בשנתיים האחרונות חל שינוי באופן שבו העבודות שבהן עסק קודם לכן מכניסות פחות ולא ניתן עוד להשלים את ההפסד שנגרם בשל התאונה. הוא ביקש שיפסק לו פיצוי בגובה ההפרש בין שילוש השכר הממוצע במשק לבין מה שהשתכר בשנת 2009. באשר לעתיד הוא ביקש פיצוי המבוסס על תחשיב אקטוארי מלא לפי אחוזי הנכות, שילוש השכר הממוצע במשק עד הגיעו לגיל 70.
28. הנתבעת סבורה כי נוכח הזמן שחלף והיעדר כל הפסד שכר עד לשנת 2009; העובדה כי התובע לא החסיר ולו יום עבודה אחד; מתאר את עבודתו כעבודה מקצועית; הושטת

בית משפט השלום בירושלים

11.07.2010

בפני כב' השופט ארנון דראל

הוגרה מצד התובע לאחרים; הרי שאין לנכות כל משמעות. לדעתה יש לאמץ את הקביעה שנגשתה בע"א 286/86 מורסם [REDACTED] במאגרים, 31.12.89 ולפסוק סכום גלובאלי בגובה של 60,000 ₪ בתאם למה שנפסק שם. מכל מקום ככל שהפיצוי יחושב בדרך אחרת מציעה הנתבעת להביא בחשבון כי כושר השתכרותו של התובע הוא 7,000 ₪.

29. במחלוקת שנפלה בין הצדדים מצאתי כי אין לפסוק לתובע פיצוי עבור הפסד השכר בעבר וכי יש להעמיד את הפיצוי עבור הגריעה מכושר השתכרותו על סך של 350,000 ₪. קביעה זו התבססה על השיקולים הבאים:

א. באשר לעבר – הרי שנוכח הזמן שחלף מאז התאונה שארעה בשנת 2004 ועד למועד שבו החלה ההפחתה המשמעותית בהכנסות בשנת 2009 קשה לקשור בין אותה הפחתה לבין התאונה והתובע אף אינו טוען לכך. אף אם אניח כי ההסבה החלקית לעבודה שונה לאחר התאונה הייתה בחלקה כתוצאה מהתאונה הרי שאיני סבור כי ניתן לקבוע כי התובע מוגבל באופן כה משמעותי בעבודתו שמיסביר ירידה כזו ודומה כי ההסבר שניתן הנובע משינוי בהרגלי הצריכה השונים מתאים יותר. מכאן שלא ניתן לזקוף לחובת התאונה את ההפחתה האמורה ולהתבסס עליה לשם פסיקת פיצוי לעבר.

ב. באשר לגריעה מכושר החשתכרות – לתובע נכות בשיעור של 19% ואף שמדובר בנכות המורכבת משני חלקים אין להפחית במידת המשמעות שיש לה ושתהיה על עתידו התעסוקתי של התובע. התובע אמנם מצליח להגיע להכנסה נכבדת ולעבוד משרה מלאה ויותר מכך אך מדובר בעבודה הכוללת מימדים פיזיים והדעת נותנת כי עם השנים תהיה למגבלה משמעות הולכת וגדלה.

ג. למרות זאת, יש להתחשב בכך שהתובע הצליח למרות הפגימה להגדיל משמעותית את הכנסותיו לאחר התאונה; הוא עובד משרה מלאה ומשתכר למרות הנכות. בהקשר זה יש להעיר כי בניגוד לאמור בתצהיר – התובע אינו מסייע באחרים אלא מסייע להם.

ד. את כושר השתכרותו של התובע יש להעריך על בסיס שכר הקרוב לשילוש השכר הממוצע במשק ואיני סבור כי יש מקום להפחתה משמעותית בשל ההכנסה הנמוכה יחסית בשנת 2009 שנראית חריג לעומת מכלול הכנסותיו בשנים שקדמו לכך.

בית משפט השלום בירושלים

11.07.2010

בפני כב' השופט ארנון דראל

ה. הסכום האמור מבטא אפוא שקלול של הנימוקים שפורטו לעיל. להשלמת התמונה אציין כי תחשיב המבוסס על אחוזי הנכות (19%); שכר של כ- 15,000 ₪ נטו (המבטא הפחתה מסויימת משילוש השכר הממוצע) עד הגיע התובע לגיל 70 (מקדם 230) מגיע לסכום של 655,000 ₪. הסכום האמור הוא מינימום יותר ממחצית מיסכום זה.

עזרה וסיעוד

30. לטענת התובע הוא מוגבל בשימוש ברגליו כאשר הוא נדרש למאמץ; מתקשה בהרמת משאות ובעלייה ובירידה של מדרגות. אשתו, מירב, מתארת כי לאחר התאונה היה מוגבל משך מספר חודשים, נזר בקביים ולא יכול היה לדרוך על הרגליים. בהמשך הוא התאושש אך עדיין נזקק לסיוע ואינו יכול לתפקד כפי שתפקד בעבר. בחקירתה הנגדית היא אמרה כי זו שתמיד עשתה את הקניות בבית (עמי' 5, ש' 24). התובע מבקש שיפסק לו סכום עבור העזרה בעבר וכן עבור הצורך העתידי בעזרת הזולת. הנתבעת סבורה כי אין לכך מקום.
31. בהביאי בחשבון תקופת אי כושר קצרה וכן צורך אפשרי בעזרה בעתיד אני פוסק לתובע סכום של 10,000 ₪.

ניידות

32. התובע טוען כי הפגיעה בברכיים היא משמעותית ואף שהוא עדיין מצליח להתנייד בקטנוע יש להניח כי בעתיד לא יוכל לעשות כן ויגרם לו הפסד. הנתבעת סבורה כי לא הוכח כל הפסד בראש נזק זה ואין לתובע שום בעיה הקשורה בהתניידות על קטנוע.
33. לתובע נכות ברגל ימין היכולה להקשות בעתיד על ניידותו, למנוע ממנו הליכה ממושכת ולחייב אותו להזדקק לרכב מקום בו היה יכול ללכת ברגל. בהתחשב בכך אני מעמיד את הפיצוי ברכיב זה על סך של 25,000 ₪.

הוצאות רפואיות

34. לתצהיר התובע צורפו קבלות. בנוסף ביקש התובע בסיכומיו פיצוי עבור ניתוח שנעשה על ידי די"ר פרנקל בעלות של 15,000 ₪. הנתבעת התנגדה לכך בתוקף וטענה כי מדובר בהרחבת חזית שכן דבר ביצוע הניתוח ועלותו עלו בחקירה הנגדית בעניין אחר. עוד

בית משפט השלום בירושלים

11.07.2010

בפני כב' השופט ארנון דראל

נטען כי לא הוכח שאכן היה עורך בביצוע הניתוח במסגרת פרטית; הייתה דחיפות שחייבה את ביצוע בדרך זו, הניתוח היה מסובך או מסוכן באופן החורג מהרגיל.

35. בעניין זה מקובלת עלי עמדת הנתבעת כי לא הונחה תשתית היכולה להסביר את ההיזקקות לניתוח פרטי; את השיקולים ששקל התובע; את הברורים שנערכו ואת היתרונות והחסרונות מבחינת מועד עריכתו וזוהת מבצעו בכל אחת מהאפשרויות. בנסיבות אלה לא מצאתי כי יש מקום לזכות את התובע בסכום שהוציא, כאשר גם לגביו לא הובאה כל ראיה. לפיכך, אני פוסק לתובע פיצוי עבור ההוצאות האחרות בסכום של **3,000 ₪**.

סיכום

36. אני פוסק לתובע פיצוי לפי הפירוט שלהלן:

₪ 36,000	נזק לא ממוני -
₪ 350,000	גריעה מכוסר ההשתכרות -
₪ 10,000	עזרת הזולת -
₪ 25,000	ניידות -
₪ 3,000	הוצאות רפואיות -
₪ 424,000	סה"כ -

37. לסכום האמור יש לחוסיף שכר טרחת עורך דין בגובה של 13% בתוספת מס ערך מוסף וכן את החזר האגרה ששולמה.

38. נוכח המסקנה אליה הגעתי אין מקום להשבת הסכום ששולם לד"ר פיזור עבור בדיקתו השנייה ונל התובע לשאת בעלות בדיקת ה-MRI לברך שמאל אותה שילמה הנתבעת. עלות הבדיקה תופחת מסכום הפיצוי.

39. להוצאות המשפט והפחתת עלות בדיקת ה-MRI יש לחוסיף הפרשי הצמדה וריבית ממועד הוצאתו.

בית משפט השלום בירושלים

11.07.2010

בפני כב' השופט ארנון דראל

40. הסכום הנפסק ישולם בתוך 30 יום ממועד המצאת פסק הדין לידי בא כוח הנתבעת.
ימי הפגרה יובאו במניין הימים.

ניתן היום, כ"ט תמוז תש"ע, 11 יולי 2010, בהעדר הצדדים.
המוכרות תעביר את פסק הדין לבאי כוח הצדדים.

ארנון דראל, שופט